

[Aksel Larsen.]

skabet naturligvis havde kalkuleret saaledes, at Husene dels maatte bygges i Strid med Byggevedtægtens Bestemmelser, dels ikke kunde forsynes med Kloakker eller Vand eller lignende. Kort sagt, man havde kalkuleret saa samvittighedsløst som muligt. Og hvad angaar Arbejdsmulighederne, havde man intet andet end Haabet om, at naar Husene var bygget og Familierne flyttet ind, skulde der komme lyse Hoveder, som kunde hitte paa en eller anden Industri, der kunde placeres i Maaløv, og saa skulde der komme Banker eller Pengemænd, der var villige til at sætte Penge i en saadan Industri. Dette fremgaar af den Beretning, der er fremkommet fra det omtalte Foretægende, Selskabet til Arbejdsløshedens Bekæmpelse, og naturligvis kan hverken Finansudvalget eller Socialministeriet have været uvidende om dette løse Grundlag, da man udlaante denne $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. til Selskabet. Derfor efterlyser jeg ved denne Lejlighed, da det ved tidligere Lejligheder har været umuligt at faa Svar, en Begrundelse for de Dispositioner, der er foretaget, og en Redegørelse for, hvad man mener der videre skal ske. Hvis Socialministeriet eller Finansudvalget skulde føle sig kaldet til ikke at give denne Redegørelse — og det kan man jo vente, for de Herrer benytter Strudsens Taktik —, saa maa jeg maaske henstille til de Medlemmer af Tinget, der som Medlemmer af Selskabets Bestyrelse er ansvarlige for Foretagendet, i hvert Fald formelt, at de benytter denne Lejlighed til at redegøre for deres Stilling.

Derpaa Teaterspørgsmaalet. Jeg begriber ikke, at Forsvarerne for Det kongelige Teater her i Tinget ikke har Skam i Livet! Hvert eneste Aar, naar Det kongelige Teater debatteres, faar vi at vide, at dette Aar er Skæbneaaret, at nu kommer Afgørelsen, at vi er nødt til at forlænge Bevillingerne for endnu et Aar for ikke at foregribe noget, men saa bliver det ogsaa det sidste! Saa længe den nuværende Undervisningsminister har været Undervisningsminister, tror jeg, han hvert Aar har fortalt, at nu er det sidste Gang, Redningsforsøget gøres, og lige saa regelmæssigt er han næste Aar optraadt med nøjagtig de samme Ord. For en Gangs Skyld er vi her ude for det Tilfælde, at en Parlamentariker siger det samme det ene Aar, som han sagde det foregaaende Aar, men om det i denne Sammenhæng er rosværdigt og konsekvent, er et andet Spørgsmaal.

Vi Kommuniste har tidligere, bl. a. ved Forslag her i Tinget til Finansloven, foreslaaet at stryge Bevillingen til Det kongelige Teater, idet vi ikke kan se, at der findes

nogen som helst fornuftig og reel Begrundelse for den. Det, der præsteres dernede, er ikke værdigt til Statens Støtte, og hvis det har noget med Kultur at gøre, er det kun med den Kultur, der er et Biprodukt af det nuværende Samfund, den uddøende kapitalistiske Kultur, som Arbejderklassen ikke har nogen Interesse i at støtte. Vi Kommuniste har, før vi kom ind her i Tinget, hævdet de samme Synspunkter, og jeg erindrer, at de arbejdsløse i København saa tidligt som i 1930 rejste Spørgsmaalet og protesterede mod Udgifterne til Det kongelige Teater. De gjorde det med fuld Ret, for det er aldeles meningsløst, at man af de Skatter, som ogsaa tages fra Arbejderne, ja som, fordi største Parten af Skatterne er indirekte, fortrinsvis tages fra den arbejdende Befolkning, skal give mægtige Summer til Opretholdelse af en saakaldt Kunstanstalt, hvor Arbejderne praktisk talt aldrig er Publikum. Derfor var de arbejdsløses Krav fuldt ud berettiget, og derfor skyndte vi os at fremholde det, saa snart vi kom herind i Tinget.

Vi er afskaaret fra ved denne Lejlighed at stille Forslag om, at hele Bevillingen stryges; vi har, som sagt, gjort det i Fjor, men fik jo et meget magert Resultat ud af det. Om vor Stilling kan der imidlertid ikke være Tvivl, og hvis Venstres Ændringsforslag kunde vedtages, vilde vi hilse det med en ikke ringe Begejstring, for gennemført konsekvent vilde det i hvert Fald slaa Teatret ihjel, og saa var Sagen afgjort, selv om Venstre kun har foreslaaet at begrænse Bevillingen. (*Afbrydelse: Fuldkommen rigtigt*). Ja, det er fuldkommen rigtigt, at dette var den logiske Konsekvens, men logisk Konsekvens findes ikke her i Rigsdagen og heller ikke i Regeringen. Man vedtager nemlig nu, det er ganske givet, denne Bevilling paa 750 000 Kr., og man vedtager den, idet man ved, at den ikke vil blive overholdt; man vedtager den med den Bevidsthed, at ud over Bevillingen skal der udbetales et Beløb, og der findes ikke ud over Kommunisterne her i Tinget Folk, der vil være med til at kræve Regeringen til Ansvar, fordi den paa Trods af Tingets Beslutninger bevilger Penge til dette Foretægende. Der findes altsaa ikke Konsekvens, og derfor er der ingen Fare for, at selv Vedtagelsen af Venstres Forslag fører til disse Konsekvenser. Ja, jeg gaar saa vidt, at jeg siger, at hvis der sad en Venstreregering, og hvis et saadant Forslag fra Venstre blev vedtaget, vilde den omtalte Venstreregering rask væk bevilge en Million ekstra, uden at det stod paa Finansloven; man vilde sikkert faa Finansudvalgets Velsignelse dertil, og derfor